
DIERENLEED WERD HERENLEED

Vrijdag 8 maart 1996 circa 15.00 uur: de Baarnse Courant wordt gebeld door de heer H.: 'Achter de Shellpomp op de Drakenburgerweg heeft dierenmishandeling plaatsgevonden. Kleine, jonge eendjes zijn doodgeslagen'. Helaas zijn de redacteurs van de krant allen op pad, maar de naam en het telefoonnummer worden genoteerd.

16.00 uur: de redactie komt terug op kantoor en gaat meteen weer op pad. Naar de eendjes. Ook de fotograaf wordt gewaarschuwd. Echter, hoezeer de redacteur ook zoekt, geen eendjes te vinden. De Shell-pomp wordt gebeld, maar die weten van niets, kennen ook de heer H. niet.

16.30 uur: de heer H. wordt gebeld, doch blijkt niet thuis. Wel een antwoordapparaat waarop het verzoek wordt ingesproken om de redactie (thuis) te bellen.

19.30 uur: de heer H. belt, doch de redacteur is naar een bijeenkomst van de Landelijke Vrouwendag. Echter de juiste plaats wordt zo nauwkeurig mogelijk genoteerd.

Zaterdag, 12.00 uur: de redacteur gaat weer op pad met de nu aanwezige routebeschrijving. Helaas, ook nu niets te vinden.

13.00 uur: de redactie belt met de heer H. Nu met het verzoek zelf de plaats aan te wijzen waar dit dierenleed zich zou hebben afgespeeld. De heer H. stemt in.

14.30 uur: de plek is gevonden. Echter: de eendjes zijn weg. Wel drijft er in het water nog iets dat wellicht een eendje geweest zou kunnen zijn.

14.50 uur: de heer H. is teleurgesteld, de redactie enigszins opgelucht. Thans verschijnt er een dame met een plastic zak. Kennelijk gevuld met voedsel voor de daar aanwezige vogels. de heer H.: 'die mevrouw wandelt hier altijd. Mogelijk heeft zij iets van die eendjes gezien.' De dame wordt aangesproken. 'Eendjes? Nee, kuikentjes zult u bedoelen, die koop ik diepgevroren in een dierenwinkel en die voer ik aan een reiger die hier altijd komt. Het beest had het door de lange vorstperiode erg moeilijk gehad. Gelukkig heb ik hem met deze bijvoeding kunnen helpen. Ik denk dat u mijn bijvoeding heeft aangezien voor doodgeslagen eendenkuikens. Goedemiddag.'

Lachend loopt zij weg, de redactie en de heer H. met een rood hoofd achterlatend. Het was ook wel erg vroeg in het jaar voor eendenkuikens. (Uit de Baarnse Courant van woensdag 13 maart 1996)